

Non hai condena a quen está en Cristo

O “evanxeo” é contrario á “lei”, do mesmo xeito que, respectivamente, a “novidade da mente” disputa a “vellez da carta”, ou a “predicación da fe” oponse ás “obras da lei” ou “espírito”, ao contrario da ‘carne’.

Non hai condena a quen está en Cristo

“Polo tanto, agora non hai ningunha condena para os que están en Cristo Xesús, que non camiñan despois da carne, senón despois do Espírito.” (Romanos 8: 1).

Introdución

Antes de continuar a análise do capítulo 8, desde a Epístola aos Romanos, compara estes dous versos:

“Pero agora estamos libres da lei, porque morremos ao que nos detiveron, para servir por novidade da mente, non pola vellez da carta” (Romanos 7: 6);

“Doulle grazas a Deus por medio de Xesucristo, o noso Señor. Por iso, eu mesmo, ao comprender, sigo a lei de Deus, pero coa carne a lei do pecado ” (Romanos 7:25).

Cal é a razón para o apóstolo Paulo de agradecer a Deus a través de Cristo Xesús? Estaba libre da lei (agora somos libres da lei) xa que morrera polo que se retivo: a lei.

¿Cal é o propósito do apóstolo Paulo de morrer por aquilo que

foi retirado? A resposta é clara: para servir a Deus por novidade de espírito (evanxeo), que era imposible durante a vellez da letra (lei).

O apóstolo Paulo afirmou categoricamente que os cristiáns agora estaban libres da lei, xa que morreran por ela, e chega á conclusión de que a liberdade acadada como consecuencia da morte á lei ten un único propósito: servir a Deus nun novo espírito, xa que que a través da lei de Moisés era imposible servir a Deus (Romanos 8,7).

Os dous versos presentan contrapuntos: a “novidade do espírito” oponse á “vellez da carta”, así como o “entendemento” oponse á “carne”. A “evanxeo” contra a “lei” da oposición é clara, pero a “comprensión” da oposición fronte á “carne” é moi sutil, o que leva a un erro na proposta paulina.

O termo grego traducido “comprensión” é *vouç* [1](nous), probablemente derivado da raíz do verbo *γινωσκω* (ginosko). Ao establecer o contrapunto “entendemento” fronte a “carne”, estamos obrigados a considerar o que dixo o apóstolo Paulo despois, que os xudeus serviron a Deus sen entender (Romanos 10.2), porque a Lei, os salmos e os profetas eran enfático:

“Porque son unha falta de consellos e non hai entendemento neles.” (Deuteronomio 32:28);

“Polo tanto, o meu pobo será cautivo por falta de comprensión; e os seus nobres terán fame, e a súa multitude terá sede. (Isaías 5:13);

“Deus mirou dende o ceo aos fillos dos homes, para ver se había algún que tiña comprensión e buscou a Deus. Todos se deron de lado, e xuntos vólvense sucios. ninguén fai bo, non, nin un mesmo. Non saben os que traballan a inxustiza, que comen ao meu pobo coma se coman pan? Non chamaron a Deus. “ (Salmo 53: 2-4);

“O medo ao Señor é o comezo da sabedoría; boa comprensión

teñen todos os que fan os seus mandamentos; o seu eloxio perdura para sempre ” (Salmo 111: 10).

O apóstolo Paulo agradece a Deus no verso 25 porque morreu pola lei e agora era libre. Que significa servir de “novidade mental”?

A liberdade para servir a vontade (lei [2]) de Deus con comprensión, xa que coa carne só se pode servir a lei do pecado.

“Por este é o pacto que farei despois daqueles días coa casa de Israel di o Señor; Vou poñer as miñas leis na súa comprensión, e escribireinas no seu corazón; E eu serei o seu Deus, e eles serán o meu pobo ” (Hebreos 8:10).

Nos dous versos, o apóstolo Paulo usa o verbo “servir” e suprime o mesmo verbo na parte final do verso:

“... para que poidamos servir de novo e non (servir) na vellez da carta” (Romanos 7: 6);

“.. con comprensión eu sigo a lei de Deus, pero coa carne (eu sigo) a lei do pecado” (Romanos 7:25).

A través desta análise é fácil diagnosticar que, por enganar, é dicir, sen considerar o posible uso de certos recursos literarios, como figuras de estilo, acaban por producirse numerosos erros de interpretación.

Un exemplo claro de recursos relevantes para escribir atopámolo nos versos que se comparan, onde temos unha das figuras de lingua (Brasil) ou figuras de estilo / figuras retóricas (Portugal).

“Figura da Lingua son estratexias literarias que o escritor pode aplicar no texto para conseguir un efecto determinado na interpretación. Son formas de expresión máis localizadas en comparación coas funcións da linguaxe, que son características globais do texto. Pode relacionarse con

aspectos semánticos, fonolóxicos ou sintácticos das palabras afectadas. “ Wikipedia.

Que recurso empregou o apóstolo Paulo nos versos anteriores? Emprega unha figura de estilo chamada elipse, que é:

“Elipse é a supresión dunha palabra facilmente entendible. É a omisión intencionada dun termo facilmente identificable polo contexto ou elementos gramaticais presentes na oración. Esta omisión fai que o texto sexa conciso e elegante. “ Wikipedia.

Non considerar principios elementais de interpretación de texto distorsiona a idea que o escritor busca transmitir, causando erros doutrinarios.

Se non se consideran elementos relevantes para a semántica, é pernicioso, se diría que se descoida elementos pertinentes á retórica (a arte do bo discurso), xa que o apóstolo Paulo era un home da cultura da época.

Analizando a exposición do apóstolo Paulo, está claro que busca que o seu interlocutor, mediante o seu propio razoamento, se convenza de que o remitente é correcto.

A retórica como técnica de exposición non pretende distinguir o que é certo ou correcto, senón facer que o destinatario da mensaxe chegue á conclusión de que a idea implícita no discurso representa o que é verdadeiro ou correcto.

A isto engádense varios problemas pertinentes para a comprensión dos tradutores ao verter os textos sagrados, xa que os textos bíblicos transcritos do orixinal non tiñan signos de puntuación, regras que se introduciron tarde.

Aínda que analizamos os textos bíblicos empregando os capítulos e as referencias de versículos, non debemos esquecer que estas divisións non foron feitas polos escritores da Biblia.

Estas divisións introducíronse miles de anos despois da redacción dos libros orixinais para facilitar a localización das pasaxes e especificar, polo tanto, non deben considerarse á hora de ler e interpretar o texto.

A división da Biblia en capítulos foi introducida polo profesor universitario parisino Stephen Langton en 1227. A división da Biblia en versos foi introducida en 1551 polo impresor parisiense Robert Stephanus. (As divisións estaban destinadas a facilitar consultas e citas bíblicas.)

Sen condena

“Polo tanto, agora non hai condena a aqueles que están en Cristo Xesús, que non camiñan non despois da carne, senón despois do Espírito.” (Romanos 8: 1).

Este verso apoia os argumentos que o apóstolo Paulo presentou nos capítulos anteriores. Podemos entender a estrutura da carta dirixida aos cristiáns en Roma.

Este verso introduce unha conclusión, a través da conxunción “por tanto”, baseada no que o apóstolo Paulo expresou anteriormente.

“polo tanto – conxunción concluínte equivalente a polo tanto, por conseguinte, por conseguinte”.

“O uso da conxunción ‘polo tanto’ debe introducir unha conclusión baseada no dito antes – oración ou texto precedente – polo que é un erro iniciar un período, intervención ou resposta con esta conxunción.”

Para comprender a estrutura da carta, cómpre aproveitar o adverbio do tempo (agora) que o apóstolo dos xentís introduce pouco despois da conxunción final, “polo tanto”: “Polo tanto, agora ...” (Romanos 8: 1)

O apóstolo Paulo demostrou que todos os homes estaban pecados. (Romanos 3: 1-20) e describiron a xustiza de Deus dada polo evanxeo (fe) a todos os que cren (sen distinción), e usaron o adverbio do tempo 'agora' **“Pero agora a xustiza de Deus manifestouse sen a lei ... ”** (Romanos 3:21).

O apóstolo dos xentís demostra aos seus lectores que a graza de Deus é manifesta para todos os que cren sen distinción e sinala a través do adverbio do tempo “agora” que a xustiza de Deus é efectiva no presente.

O crente está agora mesmo, no tempo presente.

É unha condición propia de aqueles que creron en Cristo, e non un regalo que só se dará no futuro (Romanos 3:26).

Por que a xustiza de Deus agora está dada a todos sen distinción?

En primeiro lugar, porque todos pecaron e caeron fóra da gloria de Deus (Romanos 3:23).

Teña en conta que Pablo primeiro presenta a graza de Deus (Romanos 3:21), e despois fai referencia á condición da humanidade sen Cristo (Romanos 3:23).

En base á información proporcionada nos versículos 21-27 do capítulo 3 da carta aos romanos, o apóstolo Paulo conclúe que todos os homes están xustificados mediante o evanxeo de Cristo.

“Polo tanto, concluimos que un home está xustificado pola fe sen os actos da lei.” (Romanos 3:28).

A conclusión que o apóstolo Paulo fai no verso 2 do capítulo 3 faino presentar á persoa de Abraham como exemplo de xentilicio alcanzado pola graza de Deus a través da fe moito antes de que se dase a lei (Romanos 4.10).

Despois de presentar a Abraham como proba completa de que a graza de Deus tamén chega aos xentís, o apóstolo Paulo segue

demonstrando que a lei non foi a causa da benaventuranza acadada polo seu pai Abraham, senón da promesa (Romanos 4:13).

Despois de demostrar que a circuncisión e a lei non son causa de xustificación en Deus, o apóstolo Paulo presenta unha nova conclusión, que recolle o argumento presentado no capítulo 3, verso 21: **“Por iso, sendo xustificamos pola fe, temos paz. con Deus a través do noso Señor Xesucristo ”** (Romanos 5.1).

Apóstolo Paulo xa anunciara que a xustiza de Deus se manifestaba sen a lei, segundo o testemuño da lei e dos profetas (Romanos 3:21, e conclúe que a xustificación pola fe establece a paz con Deus).

Despois de demostrar que os cristiáns lograron a paz con Deus, xa que se reconciliou con Deus mediante a morte do seu Fillo (Romanos 5:10), o apóstolo Paulo segue demostrando como se produciu a destitución da humanidade pola gloria de Deus (Romanos 5:12). -20); aclara que é imposible para os que están mortos pecar vivir en pecado (Romanos 6: 2); que os cristiáns están liberados da lei (Romanos 7: 7); presenta a natureza da lei (Romanos 7:12), e a imposibilidade do home carnal (Romanos 7:14).

O paso da carta de Paulo aos romanos entre o capítulo seis e o sete demostra como a xustificación dá a fe, o que leva á seguinte conclusión: temos paz con Deus (Romanos 5.1), porque nos xustificou a súa graza (Romanos 3:24).), e agora non hai condena a quen camiña tras Deus (Romanos 8: 1).

A salvación en Cristo é para o “agora” (presente presente) e non para o futuro. Hoxe é o día da salvación. Hoxe é o día máis aceptable (2 Corintios 6: 2). O home salva hoxe (presente) da condena dada no Edén (pasado), e así se xustifica hoxe, agora.

O apóstolo Paulo subliña que NON hai condena a quen está en Cristo Xesús.

Por que escribiu que non había condena?

Non sería correcto: non hai condena a quen está en Cristo Xesús?

Se o apóstolo dos xentís di que non hai condena, é porque máis dunha condena foi posible.

Cantas condenas hai?

A Biblia preséntanos dúas condenas:

a) a condena en Adán, que tivo lugar no Edén (pasado), onde todos os homes se converteron en pecadores, alienados (mortos) de Deus (Romanos 5:18);

b) a condena que se dará no Gran Tribunal do Trono Branco (futuro), sobre as obras (Revelación 20:12).

Cando o apóstolo Paulo dixo: non hai condena a quen está en Cristo, aludiu á separación do home e á gloria de Deus, sen descoidar os efectos das obras reprobables da humanidade sen Cristo.

Todos os que están en Cristo, ademais de estar libres de condena a morte por delito de Adán, non comparecerán ante o Gran Tribunal do Trono Branco, senón que comparecerán ante o Tribunal de Cristo para ser recompensados, onde non hai condena. Romanos 14:10; 2 Corintios 5:10).

Tendo en conta o que o apóstolo Paulo anunciou: **“Por iso agora non hai condena ...”** (Romanos 8: 1), é evidente que o novo home en Cristo é bendicido.

“Así David tamén declara bendito o home ao que Deus imputa a xustiza sen obras, dicindo” (Romanos 4 e 8).

Ás persoas que cren en Cristo perdoáronlles o seu ‘mal’, os seus pecados cubertos, é dicir, que Deus non lles imputa pecado. Agora, se é así, como é posible que o cristián sexa

aínda un home “lamentable”, “maldito”?

Se non hai condena a quen está en Cristo, é improbable que o apóstolo Paulo fixese a declaración “maldito que son” sobre a súa nova condición en Cristo, pero sobre a súa vella condición.

Nova criatura

Considerando que non hai condena para os que están en Cristo Xesús.

- 1-Que é estar en Cristo?
- 2-Como estar en Cristo?
- 3-Cal é a realidade dos que están en Cristo?

O apóstolo Paulo escribiu aos cristiáns de Corinto a seguinte afirmación:

“Se alguén está en Cristo, é unha nova criatura; faleceron cousas vellas; velaquí, todas as cousas volvéronse novas ”
(2 Corintios 5:17).

Nova Criatura – Por definición, quen está en Cristo é unha nova criatura;

Novo nacemento: só pode ser en Cristo aqueles que naceron de novo a través da semente incorruptible, que é a palabra de Deus;

Realidade: as cousas antigas faleceron e todo volveuse novo.

Cando lemos, non hai condena para os que están en Cristo Xesús, implica non condenar á nova criatura nacida segundo a palabra da verdade, a vivir unha nova existencia e realidade: itoda nova!

Comparar:

“Así que se alguén está en Cristo, é unha nova criatura;

faleceron cousas vellas; velaí, todas as cousas volvéronse novas ” (2 Corintios 5:17);

“Polo tanto, agora non hai ningunha condena para os que están en Cristo Xesús, que non camiñan despois da carne, senón despois do Espírito” (Romanos 8: 1).

Con base nestes dous versos, conclúese que “ser unha nova criatura” é ser “estar en Cristo”, e viceversa. Para os que están en Cristo, non hai condena. Para a nova criatura (aquele que está en Cristo) non hai condena.

A parte b dos dous versos aborda o mesmo tema. As “cousas vellas” que pasan refírense a “camiñar tras a carne”, do mesmo xeito que “camiñar segundo o espírito” refírese a “todo o que se volveu novo”.

Carne versus Espírito

Para continuar a exposición, primeiro hai que definir o que é “carne” e o que é “espírito” neste contexto, para unha boa lectura e unha comprensión segura dos romanos o capítulo 8 depende desta definición.

A primeira vez que o apóstolo Paulo usa o termo carne foi en relación con Xesús, para demostrar que El é a semente prometida de Deus a David (2 Samuel 7:14), a Palavra feita carne (Xoán 1:14).

“Respecto ao seu Fillo, que naceu da semente de David despois da carne” (Romanos 1: 3).

O termo grego “σάρκα” (sarx), traducido por “carne” foi usado para demostrar que Xesucristo é da liñaxe de David, a través do vínculo de sangue que foi concibida pola Virxe María.

O mesmo termo úsase no capítulo 2:

“Porque non é xudeu cara ao exterior, nin a circuncisión está fóra da carne.” (Romanos 2:28).

Neste verso, o apóstolo usa o termo para referirse á marca de circuncisión que os xudeus levan por mor do signo que Deus deu a Abraham (Xénese 17: 10-13).

E o home non circuncidado, cuxa carne do prepucio non é circuncidada, esa alma será cortada do seu pobo; Rompeu o meu pacto. ”(Xénese 14:14). Ademais, o apóstolo Paulo alude á humanidade a través do termo “carne”:

“Xa que logo, as obras da lei non se xustificarán ningunha carne; porque a lei é o coñecemento do pecado.” (Romanos 3:20).

Despois de citar os Salmos e os profetas (Romanos 3: 10-18), o apóstolo Paulo subliña que “ningunha” carne se xustifica mediante as obras da lei, é dicir, a través das obras da lei, nin xudeus nin gregos poden ser xustificado.

O seguinte uso do termo carne faise en relación ao pai Abraham:

“Que diremos despois de ter alcanzado a Abraham o noso pai segundo a carne?” (Romanos 4.1).

O termo úsase no sentido de descendencia, porque segundo a carne Abraham é o pai dos xudeus (Xoán 8:37).

O apóstolo dos xentís evidencia que Abraham non alcanzou nada segundo a lei, porque se non fose pola promesa de que sería herdeiro do mundo, cando recibise o selo da xustiza da fe na incircuncisión, non sería o pai de todos. que cren (Romanos 4: 10-13).

De non ser pola palabra de Deus dada libremente a Abraham, sería como outros homes. Pero a través da palabra de fe, Abraham cría, sendo a súa crenza na palabra de Deus a causa da xustificación.

“Despois sacouno e díxolle: Mira agora aos ceos e conta as estrelas, se non as podes contar. E díxolle: Así será a túa semente. E el cría no Señor e contouno para a xustiza “ (Xénese 15: 5-6).

A connotación do termo “carne” é máis complexa no capítulo 6:

“Falo como home pola debilidade da túa carne; Pois como presentaches aos teus membros para servir á inmundidade e ao mal á maldade, preséntate agora aos teus membros para que sirvan a xustiza para a santificación “ (Romanos 6:19).

pecado e a xustiza, e fai fincapé na necesidade de argumentación: falo como home por mor da fragilidade da carne dos interlocutores.

“Ανθρωπινον λεγω δια την ασθενειαν της σαρκος υμων” Textus Receptus do Scrivener (1894).

“En termos humanos falo pola debilidade [3] da túa carne”.
Novo testamento grego interlinear, SBB.

O pronome posesivo ὑμῶν está no xenitivo e vén na segunda persoa do plural para demostrar a fragilidade da carne dos interlocutores.

¿É o apóstolo referido ao corpo feito de materia orgánica?

¿Os desexos humanos e os anhelos?

Preguntas como a ética moral e o carácter?

Non! O apóstolo subliñaba o fráxil argumento humano baseado en ser descendido da carne de Abraham.

O argumento do apóstolo Paulo era común que os xudeus os presentasen ante o evanxeo:

“Respondéronlle: Somos a semente de Abraham e nunca servimos a ningún home; como di vostede, serán liberados?
“(Xoán 8:33) ou;

“Respondéronlle e dixéronlle: Abraham é o noso pai” (Xoán 8:39).

A fragilidade do comentario di os que fixeron da súa salvación a carne, é dicir, a súa forza:

“Así di o Señor: Maldito é o home que confía no home e fai carne no seu brazo e aparta o seu corazón do Señor” (Xeremías 17: 5).

Neste sentido, o termo “carne” evidenciaba a esencia da doutrina xudía, os malformados das exposicións paulinas, aliados co pensamento filosófico grego, deron lugar ao docetismo.

O actual docetismo do pensamento herético onde o corpo de Xesucristo era só unha ilusión e a súa crucifixión só sería aparente, xa que entenderon que a materia orgánica estaba esencialmente corrompida.

O docetismo deriva dunha certa corrente gnóstica que cre que o mundo material é malo e corrupto, e no intento de compatibilizar a Escritura coa filosofía grega, afirmaron que Xesús era un espectro con aspecto humano, pero sen carne e sangue.

“Por moitos enganados veñen ao mundo que non confesan que Xesucristo veu en carne. Este é o enganador e o anticristo.” (2 Xoán 1,7).

O seguinte uso do termo “carne” atópase no capítulo 7:

“Porque cando estabamos na carne, as paixóns dos pecados, que por lei, forzaron nos nosos membros para dar froito á morte.” (Romanos 7,5).

Neste verso, o apóstolo Paulo fai uso do termo “carne” para nomear a doutrina xudía, demostrando que nun tempo pasado tanto el como os seus interlocutores estaban en carne. Ademais, o apóstolo Paulo subliña categoricamente que os

cristiáns xa non estaban na carne senón no espírito:

“Pero non estás na carne, senón no Espírito, se o Espírito de Deus habita en ti. Pero se alguén non ten o Espírito de Cristo, non é o seu. ” (Romanos 8,9).

A énfase do apóstolo dos xentís estivo nos cristiáns convertidos entre os xudeus, a diferenza do achegamento aos cristiáns das rexións de Galatia, que se converteron entre os xentís:

“Só quería saber de ti: recibiches o Espírito polas obras da lei ou pola predicación da fe? ¿Estás tan parvo que, comezando co Espírito, acabas coa carne? ” (Gálatas 3: 2-3).

Mentres que os cristiáns de Galatia comezaran a servir a Deus segundo o evanxeo (espírito), agora, por mor dunha fascinación (Gálatas 3.1), estaban chegando á doutrina ju 0 cristián serve a Deus novidade da mente, non a través da vellez da carta (Romanos 7: 7).

O “evanxeo” é contrario á “lei”, do mesmo xeito que, respectivamente, a “novidade da mente” disputa a “vellez da carta”, ou a “predicación da fe” oponse ás “obras da lei” ou “espírito”, ao contrario da ‘carne’.

Volvendo ao verso 1 do capítulo 8 da Epístola aos romanos, é certo que os que están en Cristo son novas criaturas libres de condena, porque non camiñan segundo os preceptos da lei, senón segundo a verdade do evanxeo (espírito).

A palabra grega πνεῦμα (pneuma), traducida por espírito, neste contexto refírese ao evanxeo de Cristo.

Por mor desta verdade, o apóstolo Paulo afirmou que era ministro do 111-un Novo Testamento, é dicir, do espírito.

“Quen tamén nos conseguiu ser ministros dun novo testamento, non da carta, senón do espírito; porque a carta

mata e o espírito dá vida. ” (2 Corintios 3: 6).

O verso anterior evidencia o “espírito” e a “carta” da oposición, presentando o espírito como o Novo Testamento, e a lei como a letra, porque foi posta en pedra (2 Corintios 3: 7).

A lei preséntase como o ministerio da morte, que se opón ao evanxeo, que é o ministerio do espírito (2 Corintios 3: 7-8).

De aí a oposición “espírito” e “carta”, porque o evanxeo se acelera mentres a lei mata.

[1] *“3563 vouç probablemente nós dende a raíz de 1097; TDNT – 4: 951.636; 1) a mente, incluíndo tamén as facultades de percibir e comprender así como a capacidade de sentir, xulgar, determinar 1a) facultades mentais, entendendo 1b) a razón no sentido máis estreito, como a capacidade de verdade espiritual, os poderes superiores da alma, a capacidade de percibir cousas divinas, de recoñecer a bondade e de odiar o mal 1c) o poder de reflexionar sobriamente e con calma e imparcialidade e xulgar 2) un xeito particular de pensar e xulgar, é dicir, pensamentos, sentimentos, propósitos, desexos Sinónimos ver a entrada 5917 “ Dicionario bíblico forte.*

[2] *“3551 nomes da palabra principal nemo (parcela, especialmente comida ou pasto para animais); TDNT – 4: 1022.646; 1) calquera cousa establecida, calquera cousa que reciba o uso, a costume, a lei, o mando 1a) de calquera lei 1a1) unha lei ou regra que produza un estado aprobado por Deus 1a1a) por observación do aprobado por Deus 1a2) dun precepto ou orde (1a3) a regra de acción prescrita pola razón 1b) da lei mosaica, e referíndose, segundo o contexto, ao volume da lei ou ao seu contido 1c) a relixión cristiá: a lei que esixe fe, a instrución moral dado por Cristo, esp. precepto amor 1d) o nome da parte máis importante (o Pentateuco) úsase para a colección completa dos libros sagrados dos Sinónimos AT ver*

entrada 5918 " Diccionario 117-bíblico forte.

[3] *"769 ασθ εν εια astheneia de 772; TDNT – 1: 490,83; nf 1) falta de forza, debilidade, debilidade 1a) do corpo 1a1) a súa debilidade natural e debilidade 1a2) debilidade ou enfermidade da saúde 1b) da alma 1b1) falta de forza e capacidade requirida para 1b1a) comprender algo 1b1b) facer grandes cousas e glorioso 1b1c) suprimir os desexos corruptos 1b1d) soportar afliccións e preocupacións "* Diccionario bíblico forte